

ՇՈՒՂԱՆԻԿ ԿՈՆՐՈՒԻՆՅԱՆ

Լուսացավ

Խեչոն խելոք
Ծառա էր լոկ .

Իր զենքն էր հին ցախավելը .
Անո՞թ բան է ցախ ավելը:

Ամեն մարդ էլ,
Թեկուզ գարդով
Կամ անգարդ էլ

Դե՛հ, այս կյանքում իր գործն ունի,

Որ հաց ուտի՝
Անբան չհոտի . . .

Հա՛ . . . մեր Խեչոն ժիր ու արի
Աշխատում էր օրը-տարի .
Ջարթնում էր միշտ արևից շուտ,
Ու քուն մտնում լուսնից հետո,
Սակայն դարձավ իր խոսքն էր սուտ,
Անուր՝ «խենթ, լակոտ ու տո՛ . . .
Էշ գյուղացի, անբան, անկիրթ,

Ավարա շուն . . . »:

Ու չէր հիշում,

Որ իր կերած փշրանքի հետ,
Որ իր թափած գուր ջանքի հետ
Ե՞րբ չէ դիպել վզակոթին
Ցախավելը կամ ցեխոտ թին . . .

Մի օր կանո՛ւխ . . . Տե՛ր, մեղա՛ք քեզ,
Մնաց շշմած Խեչոն մեր հեզ:
Չայն էր տալիս աղան վերից .

Խաչատուր ջան . . . ընկեր Խեչո,

Մի ջուր բեր ինձ . . . :
Դեմքն էլ ճերմակ.
Թանի նման,
Խոսածներն էլ

Միտք շփոթող բանի նման . . .
Վա՛յ, աղա ջան, էդ ի՞նչ էլավ,
Որ դու էդպես շուտ տեղիցդ ելար .
Թե երեկ շատ կերար փլավ . . .
Թե՞
Չուր տուր . . . եկան . . . կոմունիստներ . . .
Ես ո՞ր փախչեմ,
Քանի՞ ոսկով
Ցավս ո՞ւմ պատմեմ
Երկու խոսքով,
Որ ես սովոր լողալուն,
Չեմ դիմանա դղալուն . . . :
Խեչոն իսկույն
Գլխի ընկավ ու ծիծաղից թուլացավ .

Դե՛հ, քեզ մատաղ, գիշեր է, ինչ .

Ի՞նչ գող,

Ի՞նչ փող,

Լուսացա՛վ . . .

1921 թ. 24 հունիսի